

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 1091/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. P.	I. w dniu 3 sierpnia 2018r. w W. przyjął od nieustalonej osoby skradziony przez nieustaloną osobę w okresie od 2 sierpnia 2018r. godz. 20:00 do dnia 3 sierpnia 2018r. do godz. 9:30 na terenie Republiki Federalnej Niemiec na	

		<p>szkodę J. B. samochód marki M. (...) nr rej. (...) nr vin (...) rok prod. 2013 o wartości ok. 65.000 zł w ten sposób, iż wszedł w jego posiadanie wiedząc, iż pochodzi on z czynu zabronionego, a następnie przetransportował go z terytorium Republiki Federalnej Niemiec do W.,</p> <p>II. w bliżej nieustalonym okresie czasu, lecz nie wcześniej niż od dnia 11 lipca 2018r. i nie później niż do dnia 3 sierpnia 2018r., w nieustalonym miejscu, przyjął on od nieustalonej osoby komputer marki D. koloru czarnego o nr (...) o wartości 1500 zł pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę M. Z.;</p> <p>III. w dniu 3 sierpnia 2018r. w W. przy ul. (...) posiadał przy sobie wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci metadonu w ilości ¹/₄ butelki 80 ml.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</p> <p>W nieustalonym bliżej czasie, w okresie od 2 sierpnia 2018r. godz. 20:00 do dnia 3 czerwca 2018r. do godz. 9:30, na terenie Republiki Federalnej Niemiec</p>	<p>1.Powołany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:</p> <p>2.zeznania M. O. (k.36v-37)</p> <p>3.-zeznania M. Z. (k.61,203v)</p>		

skradziony został samochód m-ki M. (...) o vin (...), należący do J. B.. Oskarżony samochód ten przyjął od nieustalonej osoby, a następnie wyruszył nim w drogę do W..

W dniu 3 sierpnia 2018r. oskarżony został zatrzymany podczas podróży. Podczas czynności przeszukania ujawniono przy oskarżonym buteleczkę z zawartością metadonu w ilości 28 cm³, odpowiadającej 1 porcji.

W dn. 11.07.2018r. skradziony został z przychodni (...) przy ul. (...) w W. komputer marki D. koloru czarnego o nr (...), należący do M. Z.. Komputer ten w nieustalonym bliżej momencie oskarżony przyjął od nieustalonej osoby, a następnie schował go za łóżkiem w zajmowanym przez siebie pokoju w lokalu nr (...) przy ul. (...). W dn. 03 sierpnia 2018r. podczas przeszukania zajmowanego przez oskarżonego pomieszczenia ujawniono w/wymieniony komputer.

4.- zeznania M. R. (k.74v)

5.- zeznania W. S. (k.21)

- notatkę **(k.1-2)**

- protokół zatrzymania osoby **(k.3-4)**

- protokoły przeszukania z załącznikami **(k.17-21,24-26)**

- protokoły oględzin **(k.27-30, 32-34, 150, 152-154,157-173)**

- protokół zatrzymania rzeczy **(k.46-48)**

- wydruki **(k.54-57,65-66)**

- fakturę **(k.67)**

- protokół zatrzymania rzeczy z załącznikiem **(k.77b-77f)**

- pismo K. **(k.96-97)**

- dokumentację dot. samochodów **(k.111-124)**

- materiał poglądowy **(k.148)**

- częściowo zeznania R. S. **(k. 201v, k. 412)**

- opinię fizykochemiczną **(k. 214-216)**

- pismo **(k. 207)**

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego **(k. 374-375, 85, 87-88, 82-82v)**

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		<p>1. Sąd obdarzył wiarą zeznania świadków M. O. (k.36v-37), M. Z. (k.61,203v) i M. R. (k.74v) – osoby te są dla oskarżonego zupełnie obce, nie miały one z oskarżonym bezpośredniego kontaktu, z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by złożonym przez w/w wymienionych zeznaniom odmówić wiary.</p> <p>2. W odniesieniu do zeznań W. S. (k.21) Sąd również nie znalazł podstaw,</p>	

by odmówić im wiary – z akt sprawy nie wynika, by w/wymieniony kiedykolwiek zgłosił kradzież tablic rejestracyjnych, jednocześnie jednak nie budzi wątpliwości Sądu, że nietrudno jest wytworzyć duplikat dowolnych tablic rejestracyjnych.

Jednocześnie Sąd nie stwierdził w materiale dowodowym tego typu dowodów, które wykluczyłyby prawdziwość złożonych przez świadka zeznań. W tym stanie rzeczy również powyższe zeznania Sąd obdarzył wiarą.

4. Nie budziły wątpliwości Sądu dowody w postaci: notatki (k.1-2), protokołu zatrzymania osoby (k.3-4), protokołu przeszukania z załącznikami (k.17-21,24-26), protokołu oględzin (k.27-30, 32-34,150,152-154,157-173), protokołu zatrzymania rzeczy (k.46-48), wydruków (k.54-57,65-66), faktury (k.67), protokołu zatrzymania rzeczy z załącznikiem (k.77b-77f), pisma Komendy Głównej Policji (k.96-97),

dokumentacji dot. samochodów (k.111-124), materiału poglądowego (k.148), pisma (k. 207) – dowodowy te zostały zgromadzone prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone stosownie do regulacji, określających ich formę i treść, przez osoby do tego uprawnione, stanowiąc wierne odzwierciedlenie okoliczności w nich opisanych. W efekcie Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym i dokumentom odmówić wiary.

Podobnie Sąd obdarzył wiarą **opinię fizykochemiczną (k. 214-216)** - pozostaje ona pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności, a sformułowane w niej wnioski zrozumiałe. Sąd nie stwierdził błędów w zakresie zastosowanych przez biegłego metod badawczych ani dowolności w zakresie wysnutych następnie na powyżej podstawie wniosków, które Sąd uznał za znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię powyższą za pełnowartościowy materiał dowodowy

6. Zeznania R. S. (k. 201v, k. 412) Sąd obdarzył wiarą w tej ich części, w jakiej wynika z nich, że oskarżony w przeszłości zamieszkiwał w mieszkaniu w/ wymienionego, a co za tym idzie miał do niego klucze – zeznania te co do pierwszej z powołanych okoliczności korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, co drugiej zaś pozostają zgodne ze wskazaniami logicznego rozumowania. Jednocześnie poza zakresem swoich rozważań Sąd pozostawił sformułowane przez świadka domniemania i oceny.

8. Podobnie Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego (k. 374-375, 85, 87-88, 92-92v) w zakresie, w jakim przyznał się on do posiadania butelki z zawartością metadonu – wyjaśnienia oskarżonego w powołanej części korespondują z całością pozostałych dowodów, z tych też

		<p>przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by w powołanym zakresie wyjaśnieniom tym odmówić wiary. Nadto treść zeznań M. O. co do oświadczenia oskarżonego, złożonego podczas czynności przeszukania, wyklucza przyjęcie, iż by oskarżony posiadania przedmiotowego środka odurzającego nie był świadomy.</p>	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		<p>Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego (k. 374-375, 85, 87-88, 92-92v) w zakresie, w jakim wynika z nich, że oskarżony pozostawał przekonany, że samochód, który prowadził w chwili zatrzymania, został mu powierzony przez jego właściciela celem przeprowadzenia do W., a także w zakresie, w jakim wynika z nich, że nie posiadał on wiedzy co do przechowywanego w zajmowanym przez niego</p>	

pokoju komputera typu laptop.

Co do pierwszej z powołanych okoliczności Sąd za sprzeczne ze wskazaniami logicznego rozumowania uznał, żeby oskarżony zdecydował się na prowadzenie samochodu, który należeć miałby do nieznanego mu bliżej mężczyzny, nadto nie sprawdziwszy dokumentów pojazdu, jego sprawności technicznej, ubezpieczenia, a także tego, co jest w nim przewożone – dość w tym miejscu wskazać, że w razie spowodowania wypadku drogowego to oskarżony poniósłby odpowiedzialność za poruszanie się pojazdem niesprawnym technicznie, podobnie jak i odpowiedzialność za przewożenie przedmiotów, których posiadanie jest zabronione, gdyby przedmioty takie zostały ujawnione w trakcie ewentualnej kontroli drogowej. W tym stanie rzeczy Sąd wykluczył, by oskarżony nie miał świadomości z jednej strony tego, że w samochodzie przewozi on różne tablice rejestracyjne, z drugiej zaś, że w samochodzie brak jest jakichkolwiek dokumentów, poświadczających do

dysponowania pojazdem przez mężczyznę o imieniu D., wskazywanego przez oskarżonego. W tym stanie rzeczy Sąd wykluczył, by oskarżony w powyższym zakresie złożył wyjaśnienia zgodne z prawdą. Jednocześnie fakt poruszania się przez oskarżonego

przedmiotowym pojazdem w ustalonym stanie faktycznym jawi się jako w pełni logiczny, gdy przyjąć, że oskarżony powołanych okoliczności był świadomy, a tym samym – był świadomy, że pojazd został uzyskany za pomocą przestępstwa i świadomie pojazd przyjął. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że z zeznań R. S. nie wynika, by oskarżony był przez zauważalny okres nieobecny w mieszkaniu, tym samym Sąd wykluczył, by oskarżony w powyższym okresie udał się do Niemiec, by samemu dokonać kradzieży samochodu m-ki M..

W odniesieniu do laptopa marki D. Sąd wykluczył, by przedmiot ten w pokoju oskarżonego umieściła jakakolwiek inna osoba poza oskarżonym, względnie by oskarżony o fakcie przechowywania laptopa w jego pokoju nie miał wiedzy. W pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze, że osoba taka w każdym czasie musiałaby się liczyć z tym, że

oskarżony bądź sam R. S. komputer znajdą i bądź to sprzedadzą, bądź uszkodzą, bądź w końcu nie będą chcieli go zwrócić, tym samym ukrycie przedmiotu takiego w pomieszczeniu

zajmowanym przez oskarżonego przez osoby trzecie Sąd uznał za sprzeczne ze wskazaniami racjonalnego rozumowania.

Analogicznie przyjęciu takiej wersji wydarzeń przeczy sama treść zeznań R. S., który wskazał, że do należącego do niego mieszkania przychodziły osoby, z którymi spożywał on różnorakie substancje odurzające – wskazania logicznego rozumowania nakazują przyjąć, że osoby takie, wszedłszy w posiadanie laptopa, w pierwszej kolejności dążyłby do jego sprzedaży celem uzyskania środków na nabycie dalszych substancji odurzających, nie zdeponowałyby go natomiast w mieszkaniu R. S., w pokoju zajmowanym przez oskarżonego, bez żadnej gwarancji, że do tych pomieszczeń także w przyszłości będą miały dostęp. W efekcie Sąd przedstawioną w powyższym zakresie przez oskarżonego wersję wydarzeń wykluczył. Fakt ukrycia laptopa za łóżkiem jawi się jednak jako logiczny, gdy przyjąć, że dokonał tego sam oskarżony, który do zajmowanego przez siebie

pomieszczenia posiadał stały dostęp i samodzielnie decydował o jego ewentualnym sprzątanu, co zabezpieczało go równocześnie przed odnalezieniem komputera choćby przez R. S..

Podobnie za sprzeczne ze wskazaniami logicznego rozumowania, a także z treścią zeznań R. S. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał on, że nie posiadał kluczy do mieszkania, w którym zamieszkiwał, a po to, by się dostać do środka, każdorazowo odbierał je od R. S..

Za niewnoszące nowych okoliczności do sprawy Sąd uznał zeznania **P. D. (k. 41v.)**.

Za wiarygodną w całości, choć niedotyczącą wprost ustaleń w zakresie stanu faktycznego, Sąd uznał **opinię biegłych lekarzy psychiatrów (k. 138-140)** - Sąd uznał opinię biegłych za pełną, jasną i niezawierającą sprzeczności, sformułowane zaś wnioski za zrozumiałe i wypływające logicznie z poczynionych przez biegłych ustaleń badawczych oraz znajdujące oparcie w aktualnych wskazaniach wiedzy medycznej. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłych za przydatną do poczynienia

		<p>na tej podstawie ustaleń co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i stanu jego poczytalności w odniesieniu do zarzuconych mu czynów.</p> <p>Podobnie Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiary danym o karalności (k. 404) – dokument powyższy, choć niezwiązany z ustaleniami dotyczącymi stanu faktycznego, za to istotny dla wymiaru kary, Sąd uznał za pochodzący od organu uprawnionego, a tym samym wiernie odzwierciedlający okoliczności w nim opisane.</p>	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Paserstwo określone w art. 291 §1 kk jest przestępstwem o alternatywnie określonych czterech formach działania sprawczego, przyjmujących postać: nabywania przez sprawcę			

rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, udzielania pomocy do jej zbycia, przyjmowania takiej rzeczy, udzielania pomocy w jej ukryciu. Przepięstwo paserstwa naleŹy do kategorii przestępstw o tzw. alternatywnie określonych znamionach. Ze względu na połączenie poszczęólnych form czynności sprawczych, opisanych w art. 291 §1 kk, spójkami alternatywy, do realizacji znamion tego typu czynu zabronionego wystarczające jest wypełnienie przez sprawcę jednej z form czynności sprawczej, opisanej w powyższym przepisie.

Przez nabycie rozumieć naleŹy uzyskanie przez pasera od osoby władającej władztwa nad rzeczą. Uzyskanie władztwa nad rzeczą nastąpić musi za zgodą osoby władającej rzeczą dotychczas i zbywającej ją na rzecz nabywcy (vide K. Indeki, Przepięstwo paserstwa w kodeksie karnym z 1969 r. Analiza dogmatyczna, Łódź 1991, s. 63; O. Chybiński, Paserstwo w polskim prawie karnym, Warszawa 1962, s. 42; E. Pływaczewski, Przepięstwo paserstwa w ustawodawstwie polskim, Toruń 1986, s. 78 i n.; J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 422). Elementem

charakterystycznym nabycia rzeczy przez pasera jest uzyskanie przez niego całkowitego władztwa nad rzeczą, które umożliwia mu postępowanie z rzeczą tak, jak gdyby był jej legalnym właścicielem (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 12.11.1986r. o sygn. II KR 315/86, OSNKW 1987, nr 7-8, poz. 67; W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 659).

Przez pomoc do zbycia rzeczy rozumieć należy wszelkie zachowania, ułatwiające realizację porozumienia między zbywcą a nabywcą rzeczy, dotyczącego przeniesienia jej własności. Zachowanie to przybierać może postać pośrednictwa między zbywającym a nabywcą rzeczy, poinformowania osoby posiadającej rzecz o miejscu lub osobie, której można ją zbyć, wyszukiwaniu nabywcy, dostarczeniu rzeczy do miejsca transakcji lub podejmowaniu innych czynności umożliwiających lub ułatwiających dokonanie zbycia rzeczy (vide K. I., Przepisy o paserstwie..., s. 71 i n.; A. M., Prawo karne..., s. 546)

Przez zbycie rozumieć należy każdą czynność dwustronną lub wielostronną, opartą na porozumieniu między zbywcą a nabywcą,

której treścią jest przekazanie władztwa nad rzeczą (przeniesienie posiadania), bez zamiaru odzyskania rzeczy (vide K. I., Przepięstwo paserstwa..., s. 70; E. S., Paserstwo w polskim prawie karnym, P. 1970, s. 78)

Przyjęcie rzeczy oznacza przejęcie przez sprawcę władztwa (posiadania) rzeczy od osoby władającej rzeczą w celu określonym porozumieniem obu stron. Istota przejęcia sprowadza się do ograniczonego władztwa nad rzeczą przejmującego, który nie może postępować z nią w sposób dowolny. Przejęcie rzeczy może przyjmować postać przechowania, użyczenia, użytkowania, przerobienia, przekazania innej osobie itp. Przejęcie rzeczy następuje zarówno wtedy, gdy rzecz zostanie fizycznie przekazana sprawcy w posiadanie, jak i wówczas, gdy nie zostanie oddana do rąk pasera, lecz na przykład złożona w jego mieszkaniu lub innym pomieszczeniu będącym we władaniu pasera. Warunkiem jest w takim przypadku świadomość pasera, iż w jego pomieszczeniu zostały złożone rzeczy pochodzące z czynu zabronionego, co wystarcza dla przyjęcia tzw. konkludentnego (per facta concludentia) objęcia

tych rzeczy w posiadanie przez pasera.

Przez pomoc do ukrycia rzeczy rozumieć należy każdą czynność zmierzającą do ukrycia tej rzeczy lub ułatwiająca jej ukrycie, której rezultatem ma być utrudnienie lub uniemożliwienie wykrycia rzeczy.

Paserstwo jest przestępstwem materialnym, jeśli polega na nabyciu rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego lub przejęciu takiej rzeczy. Wynika to z faktu, iż dokonanie przestępstwa następuje dopiero z chwilą uzyskania przez pasera władztwa nad rzeczą, nie zaś w chwili zawarcia porozumienia co do nabycia lub przejęcia rzeczy (vide W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 661; O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 454).

Przedmiotem przestępstwa określonego w art. 291 §1 kk mogą być tylko rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Pojęcie rzeczy w rozumieniu powyższego przepisu interpretować należy analogicznie, jak w przypadku kradzieży, a więc jako przedmiot posiadający wartość materialną bądź też

dokument, o jakim mowa w art. 115 § 9 kk.

Paserstwo może być popełnione tylko w stosunku do rzeczy, która pochodzi z jednoznacznie scharakteryzowanego przez ustawę źródła, a mianowicie została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Ustawa posługuje się pojęciem "czyn zabroniony", przez co rozumieć należy zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej (art. 115 §1 kk). Ujęcie znamion paserstwa, odwołujące się do terminu "czyn zabroniony", nie wymaga, aby zachowanie, za pomocą którego uzyskana została rzecz stanowiąca przedmiot paserstwa, charakteryzowało się wyższym niż znikomy stopniem społecznej szkodliwości oraz było przez sprawcę zawinione. Oba te elementy, wymienione w art. 1 §2 i 3 kk, decydują o przekształceniu czynu zabronionego w przestępstwo. Ich brak jednak nie powoduje, że zachowanie spełniające znamiona typu czynu zabronionego nie może być uznane za czyn zabroniony.

Paserstwo jest w odniesieniu do wszystkich form czynności sprawczej przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno

w formie zamiaru bezpośredniego, jak i zamiaru wynikowego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 13.09.2000 r., II KKN 327/99, LEX nr 50897). Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Dla wypełnienia znamion strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291 §1 kk nie jest konieczna natomiast świadomość sprawcy, dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania. W szczególności nie jest konieczne, aby paser miał świadomość, za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego (vide W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 662; J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 423-424; J. Wojciechowski, Kodeks karny..., s. 506). Świadomość pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego musi istnieć

w chwili dokonywania przestępstwa paserstwa, a więc w momencie nabywania, przyjmowania lub pomocy do zbycia lub ukrycia tej rzeczy przez sprawcę (vide J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 423).

Do oceny przestępstwa paserstwa określonego w art. 291 §1 kk nie jest konieczne ustalenie podmiotowego związku między sprawcą paserstwa, a sprawcą czynu zabronionego, za pomocą którego rzecz została uzyskana. Wystarczy zatem obiektywne stwierdzenie przestępczego pochodzenia rzeczy oraz ustalenie umyślności działania sprawcy, opartej na świadomości takiego pochodzenia tej rzeczy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 23 kwietnia 1996r., II Aka 46/96, OSA 1997, z. 5, poz. 19).

Znamiona strony podmiotowej paserstwa zostają wypełnione zarówno wtedy, gdy sprawca wie (ma pełną świadomość), że nabywane przez niego rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, jak i wówczas, gdy na podstawie okoliczności związanych z nabywaniem rzeczy poweźmie przypuszczenie, że

pochodzą one z czynu zabronionego. W tym drugim przypadku przestępstwo paserstwa popełnione jest umyślnie, przy czym w odniesieniu do tej części znamion cum dolo eventuali (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dn. 22.09.1994r. o sygn. II Akc 141/94, KZS 1994, z. 10, poz. 14).

W realiach niniejszej sprawy Sąd w odniesieniu do zarzuconych oskarżonemu każdorazowo czynów z art. 291 §1 kk uznał, że przyjął on pochodzące z przestępstwa przedmioty w postaci samochodu i komputera.

W odniesieniu do samochodu m-ki M. okoliczność, że w samochodzie znaleziono dodatkowe tablice rejestracyjne, nadto brak było dokumentów samochodu wskazuje, że oskarżony nie był ostatecznym nabywcą samochodu, lecz że miał wykonać względem niego dalsze czynności, tak by ostatecznie mógł on zostać czy to sprzedany, czy to zarejestrowany po przerobieniu jego oznaczeń, względnie podrobieniu dokumentów.

Analogicznie w stosunku do komputera fakt, że oskarżony komputer ukrył, nie zaś przechowywał w miejscu

i w sposób, które wskazywałyby na użytkownika komputera, nie dopuszcza sformułowania innych wniosków, jak tylko takie, że oskarżony komputerem nie dysponował w sposób swobodny, właściwy nabywcy, lecz że go przyjął i przechowywał, stosownie do poczynionych z nieustalonymi osobami ustaleń. Oceny powyższej nie zmienia, że zarówno z zeznań R. S., jak i P. D. wynika, że w/wymieniona przez okres ok. 2 tygodni, poprzedzający zatrzymanie oskarżonego, zamieszkała z w/wymienionym – jak była o tym mowa powyżej, Sąd wykluczył, by ktokolwiek poza oskarżonym ukrył komputer w pokoju oskarżonego bez jego wiedzy.

Jednocześnie wobec faktu, że samochód m-ki M. oskarżony przyjął, pomimo że znajdowały się w nim dodatkowe tablice rejestracyjne, w środku zaś brak było dokumentów, świadczących o legalnym wejściu przez oskarżonego w jego posiadanie, laptop zaś ukryty za łóżkiem nie był podłączony do zasilacza i nie było możliwe jego uruchomienie (k. 157), Sąd wykluczył, by oskarżony nie miał świadomości, że przedmioty powyższe zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Oczywistym w tym miejscu jawi się, że samochód, uzyskany legalnie, przekazywany jest kupującemu co najmniej z kompletem dokumentów, zaś osobie, która miała go przeprowadzić, w 2018r. musiałby on zostać przekazany co najmniej z dowodem rejestracyjnym i polisą ubezpieczeniową, zaś komputer sprzedawany jest co najmniej z zasilaczem i instrukcją obsługi.

Przepis art. 62 ust. 1 ustawy z dn. z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje posiadanie, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających lub substancji psychotropowych. Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dn. 27.01.2011r. wskazał, że posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy z dnia 21 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia (I KZP 24/10, OSNKW 2011/1/2...). Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał, że narkotyk będący przedmiotem przestępstwa z art. 62 ustawy z 2005r. o

przeciwdziałaniu narkomanii musi spełniać nie tylko kryterium przynależności grupowej do związków wymienionych w załącznikach do tego aktu prawnego, ale również kryterium ilościowe, pozwalające na jednorazowe użycie w celu osiągnięcia choćby potencjalnego efektu odurzenia lub innego charakterystycznego dla działania substancji psychotropowej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 11.03.2010r. o sygn. IV KK 432/09, LEX nr 583908).

Przestępstwo z art. 62 ust.1 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym; zamiar ewentualny wystąpi np. wówczas, gdy sprawca, nie mając pewności co do rodzaju posiadanych środków, przyjmuje, że może to być środek odurzający, liczy się z możliwością popełnienia przestępstwa i na to się godzi (vide Łucarz K., op. cit.)

W realiach niniejszej sprawy Sąd – na podstawie opinii biegłego H. W. – uznał, że metadon, ujawniony przy oskarżonym, spełniał obydwie wskazane powyżej kryteria, tj. zarówno ilościowe, jak i jakościowe, pozwalając na osiągnięcie efektu odurzenia, skoro

<p>ilość powyższa stanowiła odpowiednik 1 dawki. Sąd nie powziął też wątpliwości, że oskarżony miał świadomość, iż posiadane przez niego substancje stanowią środki odurzające, skoro posiadana przez niego butelka zawierała etykietę ze wskazaniem jej zawartości.</p> <p>W efekcie Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	III		<p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami art. 53 kk, przy czym kara za czyny z art. 291 §1 kk została wymierzona na podstawie art. 91 §1 kk.</p> <p>Sąd uznał za znaczny zarówno stopień społecznej szkodliwości każdego z zarzuconych oskarżonemu czynów z art. 291 §1 kk, jak i stopień jego zawinienia.</p> <p>Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd uwzględnił, że przestępstwo paserstwa pozostaje ściśle powiązane z przestępstwem kradzieży, popełnionej w każdej z form przewidzianych</p>

przepisami kodeksu karnego, oczywistym bowiem pozostaje, że o ile złodziej nie kradnie po to, by rzecz zatrzymać dla siebie, musi on następnie znaleźć osobę chętną rzecz skradzioną przyjąć, czy to odpłatnie, czy też nieodpłatnie. Tym samym sprawcy przestępstw paserstwa pośrednio warunkują popełnianie przestępstw kradzieży, a zatem przestępstw skierowanych wprost przeciwko własności pokrzywdzonych, to jest dobru chronionemu prawem, usytuowanemu w hierarchii dóbr bezpośrednio za życiem i zdrowiem ludzkim.

Podobnie za znaczny Sąd uznał stopień winy oskarżonego – Sąd uwzględnił, że oskarżony na każdym etapie powyższych działań mógł od nich swobodnie odstąpić, czego jednak nie uczynił. Sąd nie stwierdził okoliczności, mogących wpłynąć na obniżenie stopnia zawinienia.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego. Podobnie za okoliczność taką Sąd poczytał dotychczasową 6-krotną karalność oskarżonego (k. 404). W powyższym kontekście Sąd uwzględnił, że

skoro oskarżony był już wcześniej karany, stopień jego winy zwiększał fakt, że zdawał on sobie sprawę, iż popełnia po raz kolejny przestępstwo umyślne o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Dotychczasowa postawa oskarżonego, a przede wszystkim uprzednia karalność, wskazuje, że naruszenie porządku prawnego ma w życiu oskarżonego charakter stały i powtarzalny. Sąd podzielił wprawdzie pogląd, iż brak jest niewątpliwie podstaw do automatycznego przypisywania osobie uprzednio karanej czy wręcz recydywiście zwiększonego stopnia winy, jednakże Sąd powinien jednocześnie za każdym razem ustalać, czy można sprawcy przypisać zwiększoną winę z uwagi na rodzaj i okoliczności poprzednich przestępstw oraz otrzymanie przez sprawcę ostrzeżenia w postaci poprzednich skazań (zarzut, że sprawca nie potraktował poprzednich skazań jako stosownego ostrzeżenia). Zwiększona wina u osoby uprzednio karanej wynikać może więc z tego, że sprawca nie docenił, a w konsekwencji nie uszanował ostrzeżeń, zlekceważył dodatkowe fakty w postaci uprzedniego ukarania i odbycia kary.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał odzyskanie utraconego mienia przez pokrzywdzonych.

W konsekwencji Sąd uznał, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności. Kara powyższa pozostaje zdaniem Sądu karą adekwatną do okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, do stopnia ich społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonego. W oczywisty sposób Sąd uznał, że kara musi stanowić dolegliwość, aby była w stanie uświadomić oskarżonemu, że postąpił w sposób sprzeczny z porządkiem prawnym i jednocześnie powstrzymać go od kolejnych tego porządku naruszeń. Orzekając karę pozbawienia wolności w powyższym wymiarze Sąd miał na uwadze, by kara ta osiągnęła cele zapobiegawcze i wychowawcze w ramach prewencji indywidualnej, uświadamiając oskarżonemu, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne, zaś kara – nieuchronna. Podobnie Sąd miał na uwadze, by orzeczony wymiar kary spełnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i cele prewencji generalnej,

		<p>której zadaniem jest powstrzymanie ewentualnych innych sprawców przestępstw od realizacji działań niezgodnych z prawem.</p>
	<p>IV</p>	<p>Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości zarzuconego oskarżonemu czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za znaczny. Sąd miał na uwadze, że przedmiotem ochrony ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest swoista ochrona zdrowia publicznego, a podstawowym argumentem na rzecz polityki prohibicji wobec narkotyków jest okoliczność, iż są to substancje o wyjątkowo szkodliwym charakterze, którą to szkodliwość określa się często mianem negatywnych konsekwencji pierwotnych narkotyków, tj. takich, które wynikają przede wszystkim z ich szczególnych właściwości farmakologicznych, i sposobu, w jaki oddziałują one na organizm człowieka. Narkotyki, takie jak kokaina czy amfetamina, nie wywołują wprawdzie przyzwyczajenia tkankowego, jednak wywołują bardzo niekiedy silne uzależnienie czy też przyzwyczajenie psychiczne, wyrażające się w silnym czy też nawet nie dającym się opanować</p>

pragnieniu danego środka. Zjawisko uzależnienia, tak fizycznego, jak i psychicznego, uważa się powszechnie za zjawiska o niezwykle negatywnych konsekwencjach indywidualnych i społecznych, o ile bowiem bezpośredni wpływ środków odurzających jest stanem chwilowym i przemijającym, to uzależnienie jest już konsekwencją o charakterze długofalowym, trwale zakłócającym zdolność jednostki do wchodzenia w normalne interakcje społeczne w sferze rodzinnej, zawodowej oraz towarzyskiej i trwale zakłócającym jej zdolność do normalnego pełnienia ról społecznych, a w wielu wypadkach prowadzącym do całkowitej jej utraty. W efekcie aktywność życiowa osoby uzależnionej od narkotyków koncentruje się w coraz to większym stopniu na jednym podstawowym zagadnieniu, a mianowicie na zdobywaniu substancji, od której jest ona uzależniona, to zaś prowadzi do postępującego zaniedbywania i porzucania wszystkich innych ról społecznych, poza rolą konsumenta narkotyków (vide Krajewski K., Sens i bezsens prohibicji. Prawo karne wobec narkotyków i narkomanii, Zakamycze 2001). W odniesieniu do

czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd uwzględnił powołaną już powyżej, a powszechnie znaną, okoliczność, iż używanie środków odurzających skrajnie negatywnie wpływa na życie człowieka, nawet jeśli dana substancja wywołuje jedynie tzw. uzależnienie psychiczne. Konsekwencją powyższego jest pogorszenie się stanu tzw. zdrowia publicznego, stanowiącego przedmiot ochrony ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w dalszej kolejności zaś – konieczność ponoszenia kosztów leczenia osób uzależnionych przez ogół społeczeństwa.

Analogicznie Sąd jako znaczny ocenił też i stopień winy oskarżonego. Sąd uwzględnił w powyższym kontekście, iż oskarżony zupełnie świadomie zdecydował się na posiadanie środka odurzającego, wykazując tym samym świadome lekceważenie porządku prawnego. Sąd nie stwierdził jakichkolwiek okoliczności, wyłączających bezprawność albo winę; podobnie też Sąd nie znalazł podstaw, by stopień zawinienia oskarżonego ocenić odmiennie od stopnia społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu.

		<p>Znaczny stopień winy zarzuczonego oskarżonemu czynu oraz znaczny stopień jego społecznej szkodliwości Sąd poczytał za okoliczności obciążające oskarżonego.</p> <p>Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzuczonego mu czynu.</p> <p>Całość powołanych okoliczności obciążających skłoniła Sąd do uznania, iż oskarżonemu winna zostać wymierzona kara powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Jednocześnie powołana powyżej okoliczność łagodząca skłoniła Sąd do przyjęcia, iż wymierzona oskarżonemu za czyn ten kara winna kształtować się też i z dala od górnej granicy ustawowego zagrożenia. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, iż oskarżonemu winna zostać wymierzona kara 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
	V	<p>W odniesieniu do wymiaru kary łącznej Sąd miał na uwadze, że przy ustalaniu wymiaru kar łącznych może zostać zastosowana jedna z trzech dostępnych metod: absorpcji, kumulacji oraz asperacji, przy czym ta ostatnia jest metodą preferowaną zarówno</p>

na gruncie doktryny, jak też orzecznictwa, zaś pozostałe metody dają się zastosować jedynie w wyjątkowych sytuacjach (vide A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku sygn. akt Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, sygn. akt II AKa 339/03). Normy prawa karnego materialnego określają przy tym w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej. Nie zawierają one nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Skoro z przepisów nie wynika obowiązek kształtowania wymiaru kary łącznej przy zastosowaniu tylko jednej dyrektywy, najbardziej korzystnej dla skazanego, to posłużenie się zasadą częściowego pochłaniania nie może stanowić jakiegokolwiek naruszenia prawa materialnego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 17.05.2000r. o sygn. IV KKN 39/99, Lex nr 51104).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uwzględnił bliski odstępek czasowy pomiędzy zarzuconymi oskarżonemu czynami, jednocześnie jednak okoliczność, że w realiach niniejszej sprawy oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia

łącznie trzech czynów, wcześniej zaś był on już, jak była o tym mowa, karany sądownie. W efekcie Sąd zdecydował o wymierzeniu kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji – wobec braku podstaw do zastosowania któregokolwiek z powołanych powyżej rozwiązań skrajnych. W efekcie Sąd uznał, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara łączna 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że całość orzeczenia o karze, ukształtowana w powyższy sposób, w odniesieniu do kar jednostkowych pozostaje adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i stopnia jego winy, nie przekraczając tegoż stopnia, a orzeczone kary jednostkowe, jak i kara łączna, pozostają karami zgodnymi z dyrektywami orzekania kary, nie czyniąc kar ani rażąco łagodnymi, ani też rażąco niewspółmiernie surowymi. Sąd stanął na stanowisku, że orzeczone w powyższy sposób kary jednostkowe i kara łączna osiągną wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, powstrzymując go tym samym przed ponownym wkroczeniem na drogę przestępstwa. Zdaniem

			Sądu ukształtowane w powyższy sposób orzeczenia o karze osiągną również cele stawiane wymiarowi kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, stanowiąc czytelny sygnał, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i każdorazowo pociągnie za sobą nieuchronną karę.
1.1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	VI-VII		<p>- na podstawie art. 70 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i nakazał zniszczenie dowodu rzeczowego, ujętego w wykazie drz nr (...) w poz. 16, a na podstawie art. 44 §2 kk - przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, ujętych w wykazie drz nr (...) w poz 9 i 3,</p> <p>- na podstawie art. 230 §2 kpk dowody rzeczowe, ujęte w wykazie drz nr (...) w poz. 5-8 i 10-13 Sąd zwrócił oskarżonemu, zaś dowód, ujęty w wykazie tym w poz. 15 na podstawie art. 230 §2 kpk a contrario pozostawił w aktach sprawy.</p>

1.6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Wobec orzeczenia kary pozbawienia wolności Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.	
1.1Podpis		